

σθέντων δὲ τούτων πάντων. ἐπέστρεψεν ὁ Σκιπίων εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου κατήγαγε θρίαμβον ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς Καρχηδόνος καὶ τῇ ἐκνικήσει τοῦ Ἀσδρούβα. Ἡ δὲ σύγκλητος ἐτίμησεν αὐτὸν ἐπονομάσασα **δεύτερον Ἀφρικανόν.**

ὑπομινῆσκει δ' ἡμᾶς ἡ καταστροφή τῆς Καρχηδόνος τὴν τύχην τῆς μητροπόλεως αὐτῆς, τῆς Τύρου, ἣν εἶχεν ὑποστῆ αὐτὴ πρὸ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἔξ ἐτών, κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ Τύρου ἐξωλόθρευσε τὸ φοινικικὸν ἐμπόριον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ δὲ Ῥώμη ἐξηφάνισεν αὐτὸ ἐν τῇ Δύσει διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Καρχηδόνος. Καὶ καταστραφεῖσθαι μὲν τῆς Τύρου, ἡ δύναμις τῶν Φοινίκων διεσαλεύθη, ἐκλιπούσης δὲ τῆς Καρχηδόνος, κατεβλήθη τελείως. Τὸ δὲ φοινικικὸν στοιχεῖον, ὅπερ διὰ τοῦ ἐμπορίου του, διὰ τοῦ ἀποικισμοῦ του καὶ διὰ τῶν ἐλευθερίων του θεσμῶν εἶχεν ὑπάρξει εἰς τῶν γονιμωτάτων παραγόντων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἐξηφάνισθη μετὰ τῆς Καρχηδόνος ἐκ τοῦ κόσμου.

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Ὁ συναδέλφος μου κ. Χ. Ἄννινος μετὰ τῆς συνήθους του χάριτος παρεπονέθη ἄλλοτε, ἐν ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐν τῇ Ἐστία, κατὰ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως δημοσίων Ὁρολογίων ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴν καταστροφήν τοῦ Ἑλγινείου ἐκ τῆς πυρκαϊῆς καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐπὶ τῆς προσώψεως τοῦ Πανεπιστημίου, χάριν πολυτελεστεράς διακοσμῆσεως, δὲν ἀπέμεινε σχεδὸν παρὰ τὸ τῆς Μητροπόλεως, τὸ ὅποιον, ὅσῳ κεντρικὴν καὶ ἂν ὑποθέσωμεν τὴν θέσιν του, ἦτο ἀδύνατον νὰ πληροῖ τὰς ἀνάγκας ἑκατοντακισχιλίων ἀστών. Ἡ ἐλλείψις ἦτο μεγάλη τῷ ὄντι καὶ οὐσιώδης. Ἄν δὲ προσθέσωμεν εἰς ταύτην καὶ τὴν ἄτακτον κροῦσιν τῶν κωδωνῶν τῆς μεσημβρίας, ἠχούντων ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων ἀρκετὰ λεπτά πρὸ ἡ μετὰ τὴν ἀναπέτασιν τῆς σημαίας τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀταξίαν, τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ Ὁρολόγια τὰ μὴ συμφωνοῦντα ποτὲ μεταξύ των . . . περισσότερον τῶν ἐν τῇ Βουλῇ διαφόρων κομμάτων, ὡς θὰ ἐλεγεν ἴσως τότε ὁ κ. Ἄννινος.

Τοῦ τοιοῦτου κακοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τινος νὰ παρατηρηθῆαι ἡ θεραπεία. Ὁ νέος Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ὁρολογιοποιοὺς νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτὸ καθεκμάστην καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν ἀληθῆ ὥραν πρὸς κανονισμὸν τῶν Ὁρολογίων των· εἰς τοὺς κωδωνοκρούστας ἐπιστήθη μεγαλητέρα εὐπεΐθεια — σύστασις ἡ ὅποια ἔφερε ἀποτελέσματά της, ὅσῳ ἦτο δυνατόν, ἰδοὺ δὲ ὅτι, ὡς ἠγγέλθη ἐσχάτως, τοποθετοῦνται μετ' ὀλίγον εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως δεκατρία ἠλεκτρικὰ Ὁρολόγια.

*

Ὁ ἀριθμὸς εἶνε ἀπαίσιος καὶ ἔχετε δίκαιον ἴσως

νὰ μὴ πιστεύετε εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου. Ἄλλ' ὄχι. Μετατρέπεται εἰς ἠλεκτρικὸν καὶ τὸ Ὁρολόγιον τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ κακὸς οἰωνὸς καταστρέφεται. Ἐπειτα τὰ πράγματα εἶνε τελειωμένα. Φιλόπολις ὁμογενῆς, ὁ κ. Ζαρίφης, κατέβαλε τὴν πρὸς τοῦτο δαπάνην. Εἶνε ἄξιος θερμῶν ἐπαίνων καὶ εὐχαριστηρίων, εὐχῆς ἔργον δὲ θὰ ἦτο ἂν τον ἐμιμοῦντο καὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς πλούσιοι, ἀφ' οὓ ὀδεμιᾶς τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν τῆς πόλεως μας δυνάμεθα πλέον νὰ περιμένωμεν τὴν πληρωσιν ἀπὸ τὸν φθισικὸν μας Δῆμον. Τὰ Ὁρολόγια παρηγγέλθησαν ἤδη ἐν Ἑλβετία, εἰς τὸ γνωστὸν κατάστημα Hipp καὶ ἔρχονται τάχιστα. Ἀπετελέσθη ἤδη καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ἐνταλθεῖσα τὴν ἐκλογὴν τῶν καταλληλοτέρων τῆς πόλεως μερῶν πρὸς τοποθέτησιν τῶν Ὁρολογίων. Περὶ δὲ τῆς κανονικῆς αὐτῶν λειτουργίας δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ἀφ' οὓ αὐτὴ ἀνετέθη εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὁποῦ γνωρίζομεν ἤδη καὶ τὴν ἀκρίθειαν καὶ τὸν ζῆλον.

Καὶ ἤδη τὸ ζήτημα, εἶνε ζήτημα χρόνου βραχυτάτου. Τὸ κενὸν πληροῦται, ἐκλείπει δὲ ἡ ἀντίφασις ἀνθρώπων ἐχόντων μὲν ἀξιώσεις ὅτι προσδεύουν εἰς τὸν πολιτισμὸν, ὅτι εἶνε ἀκριβεῖς καὶ ὅτι ἐκτιμῶσι τὸν χρόνον, — ἀλλ' ὄχι καὶ κανονισμένα καὶ σύμφωνα Ὁρολόγια. Τοῦ λοιποῦ θὰ ἦμεθα ταχύτεροι εἰς τὰς ἐργασίας μας, ἀκριβεστεροι εἰς τὰς συνεντεύξεις μας, φειδωλότεροι τοῦ πολυτίμου μας καιροῦ. Δὲν θὰ ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν δύο βήματα εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ εὐρισκώμεθα αἴφνης κατέναντι μιᾶς τῶν ψυχρῶν καὶ ἀφίωνων ἐκείνων πλακῶν, τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀκούραστοι δεῖκται, οἱ περιστρεφόμενοι διὰ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὡς ἡ γῆ μας διὰ τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῆς ἑλξεως, θὰ μας λέγωσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εὐγλωττοτέρου στόματος, ὅτι εἶνε μωρὸς ὁ ἀφίωνος νὰ παρέρχεται ὁ χρόνος, χωρὶς νὰ ἐπωφεληθῆαι τῆς ἀνεπιστρέπτου πορείας του . . .

*

Καὶ θὰ γίνωμεν ἄρᾳ γε καλλίτεροι ;
Πολὺ ἀμφιβάλλω.

Πόλις ἡ ὅποια ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἔμεινε ἄνευ Ὁρολογίου καὶ τὸ ἀνείχετο, — τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἄννινου ὑπῆρξεν ἡ μόνη διαμαρτύρησις, — τίς εἶδε δ' ἔως τότε θὰ ἔμεινε, ἄνευ τῆς δωρεᾶς, σημαίνει ὅτι δὲν ἠσθάνετο τὴν ἑλλείψιν. Ἐπομένως δὲν θὰ αἰσθανθῆαι καὶ τὴν πληρωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης, οὔτε θὰ ὀφελῆθῆι ἐξ αὐτῆς. Ὅχι δεκατρία, ἀλλ' ἑκατὸν τρία Ὁρολόγια νὰ τοποθετηθῶσιν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ καθυστερῶμεν πάντοτε καὶ θὰ μένωμεν ὀπίσω. Εἰς τὰς συνεντεύξεις μας θὰ μεταβαίνωμεν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν ὀρισμένην, διότι αὐτὸ εἶνε συνήθεια πατροπαράδοτος. Εἶμεθα νωθροί, νωχελεῖς, βραδυκίνητοι ὡς Ἀνατολίται. Μὴ πλανηθῆτε ποτὲ ὅτι τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ πурετώδους καὶ ἀκριβοῦς βίου τῶν ἑσπερίων λαῶν, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ὡς πρότυπα, θὰ ἠμπορέσουν ποτέ, ὅσῳ καὶ ἂν πολυπλασιασθῶν, νὰ μας μεταβάλλουν ἐσωτερικῶς. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ ταύτην μὴ περιμένετε ἀπτὴν τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἠλεκτρικῶν Ὁρολογίων τοῦ κ. Ζαρίφης.

Διὰ τούτου ὅμως δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶνε περιττά. Ἄπαγε! Εἰς τὰς καλῶς ἠθροημένας αἰθούσας ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα πολλὰκις, τὰ ὅποια, κομμήματα ἀπλᾶ διὰ τοὺς ἄλλους, χρησιμοποιοῦσιν ἐλίγιστοι καὶ τῶν ἐνοίκων καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν. Αἱ Ἀθηναίαι εἶνε πρωτεύουσα ἐνδοξος καὶ συγκαζομένη, εἶνε δὲ εἰς ἡμᾶς ἐπιβεβλημένη ἡ διασωσις τοῦλάχιστον τῆς ἐπιφάσεως. Τί θὰ εἴπουν δι' ἡμᾶς οἱ ξένοι, ἂν εἰς τὴν πόλιν μας δὲν εὐρουν ἐν ὠρολόγιον, νὰ κανονίσουν τὰ ὠρολόγια των; Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι δυνατὸν νὰ τα χρειασθῶσι πού καὶ πού καὶ μερικοὶ ἐντόπιοι, ἰδοὺ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, σπουδαῖος λόγος, ὅχι μόνον τὰ ἠλεκτρικὰ ὠρολόγια νὰ τοποθετηθῶσι, ἀλλὰ νὰ εὐχηθῶμεν καὶ ἄλλα ὅμοια ἔργα νὰ γίνουσι.

Ἐπειτα βαθμηδὸν θὰ συνειθίσωμεν — ποῖος ἤξεύρει! Ἡ ἐργασία εἶνε μὲν βραδεία, ἀλλ' ἀσφαλής.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ἐπιπόροφῃ εἰς Τῆνον.

Ἡ ἀναχώρησις ἐξ Ἀθηνῶν δὲν συνεπέφερε τὴν εὐθυμίαν. Ὁ κ. Τελάχας ὑπὸ τὸ κράτος διπλοῦ αἰσθήματος, φόβου καὶ μετανοίας, ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τῆς θυγατρὸς του. Τὴν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης του διὰ τὰ διατρέξαντα ἐπηύξανεν ἡ σωματικὴ του ἐξασθένησις, συνέπεια τοῦ παθήματός του κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξιν μὲ τὸν Ὀιδᾶν. Τὸ πρᾶγμα εἶχε λάθει διαστάσεις ἐλαφροῦς ἀποπληξίας. Δὲν ἠδύνατο ὁ γέρον νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐξουτελισμοῦ εἰς τὸν ὅποιον ἐξέθεσε τὴν θυγατέρα του. Ἡ Ἰναρίμη, ὁ θησαυρὸς τοῦ ὁποίου δὲν εὗρισκε ἄξιον κανένα, νὰ ἐξυβρισθῇ δημοσίως ἀπὸ ἓνα Ὀιδᾶν! Διότι βεβαίως ἐκεῖνος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὰ τυπωθέντα εἰς τὸν Νέον Ἀρχιλόχου. Διατί νὰ μὴ ἀποροίψῃ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὰς προτάσεις τοιοῦτου ἀνθρώπου; Ἡσθάνετο ὡσάν νὰ κατεστράφη διὰ μιᾶς ἡ ἀξιοπρέπιά του, ὡσάν νὰ μὴ ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ὑψώσῃ ὑπερηφάνως τὸ μέτωπον εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὡς πρὸς τὴν Ἰναρίμην, τὸ οὐσιῶδες δι' αὐτὴν ἦτο ὅτι ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν Ὀιδᾶν, ἔστω καὶ ἂν διέσυρε τὸ ὄνομά της. Ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογιζέτο τὸν ἑαυτὸν της. Σκέψις καὶ συλλογὴ της ἦτο τοῦ πατρὸς της ἡ υγεία. Ὁ Κορ Γαληνίδης εἶχε συστήσει ἀνάπαυσιν καὶ καθαρὸν

ἀέρα. Τὰ βιβλία, εἶπε, καὶ ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ θὰ εἶναι ὠφελιμώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἱατρικὰ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος τοὺς συνᾶδευσε εἰς Τῆνον. Αὐτὸς ἦτο ἐκ τῶν τριῶν ὁ μᾶλλον ἐρεθισμένος κατὰ τοῦ Ὀιδᾶ. Ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, πῶς νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἐπερίπατε ἄνω καὶ κάτω εἰς τὸ κατὰστροφμα τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐκάπνιζε χωρὶς διακοπὴν. Ἐκάπνιζε καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐλησμονεῖ ὅτι πεινᾷ. Εἰς μάτην ἐκτύπα κατ' ἐπανάληψιν ὁ κώδων τοῦ γεύματος. Ποῦ νοὺς διὰ γεῦμα, ἐνῶ ὁ Ὀιδᾶς θριαμβεύει, ὁ Ὀιδᾶς! . . . ἀφοῦ τοῦ ἀπέσπασε τὸν φίλον του Σταῦρον, ἀφοῦ τὸν ἐνίκησεν εἰς τὴν δημαρχικὴν ἐλογγὴν, καὶ ἀφοῦ ἐξύβρισε τὴν οἰκογένειάν του!

Εἰς Σύρον δὲν ἐπερόφθασαν τὸ διὰ Τῆνον ἀτμοπλοῖον. Ἐπρεπε νὰ περιμείνουν τρεῖς ἡμέρας διὰ τὸ ἐπόμενον, ἀλλ' ὁ Περικλῆς δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ περὶ ἀναβολῆς. Ἐναύλωσαν λοιπὸν ἐν καίαι καὶ διέσχισαν τὴν κυανὴν ἑκτασιν μεταξὺ τῶν δύο νήσων, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του. Καθόσον ἐπλησίαζον, τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ ἐγίνοντο βαθύτερα καὶ ἡ Τῆνος ἐφαίνετο ὡς νέφος πράσινον ἐπὶ τοῦ πελάγους. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν ἀποβάθραν, τὸ σκυόφως ἐκάλυπτε μυστηριωδῶς τὰ γυμνὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν. Οἱ κλάδοι ἐνός φοίνικος διεγράφοντο ἐκεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, μεταξὺ τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐκινουῦντο ἡσύχως ὡσάν νὰ ἐχαιρέτων τὴν Ἰναρίμην μὲ ἀνάκλησιν παλαιῶν ἀναμνήσεων. Ἐνθυμεῖτο ὅτε μικρὰ ἀνεχώρησε πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὴν νήσον της, πῶς ἔβλεπε ἀναχωροῦσα τὸ δένδρον ἐκεῖνο, καὶ πῶς ἐπιστρέφουσα ἀνεζήτηε νὰ τὸ ἴδῃ καὶ πάλιν μακρόθεν. Καὶ τώρα τῆς ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἀδιάφορα ἡσθάνετο ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεμία τοῦ παρελθόντος ἐντύπωσις ἠδύνατο πλέον νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέμισαν δάκρυα. Καὶ ἐνῶ ἔβλεπε πλήρης μελαγχολίας τὰς γνωστὰς λεπτομερείας τῆς ἐνώπιόν της θέας καὶ ἀνεπόλει τὴν νεότητά της, ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτι καὶ ὁ Γουσταῦος εἶδε ὅσα ἔβλεπεν ἐκείνη τώρα καὶ ἐζήτηε νὰ μαντεύσῃ τὰς ἐντυπώσεις του. Παρετήρησεν ἄρά γε καὶ ἐκεῖνος τοὺς κλάδους τοῦ φοίνικος καὶ ἐνόησε τὴν γλῶσσάν των;

Ὁ Ἀριστείδης τοὺς ἐπερίμενε μὲ τὰ ζῶα, εἰς τὴν ἀποβάθραν.

— Πῶς εἶναι ἡ Ἀνουντσιάτα; ἠρώτησεν ἡ Ἰναρίμη.

— Καλὰ εἶναι. Πῶς θὰ εἶναι; Ἡ Κυρία Ἐλένη εἶναι ἔς τὴν Εὐνάραν καὶ σὰς προσμένει. Ὅλα τ' ἄλλα, καθὼς τ' ἀφήσατε. Μόνον ποῦ ἀπέθανεν ὁ καυμένος ὁ Μῆτρος, καὶ ὁ μαραγκὸς ὁ Μιχάλης πανδρεύεται.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀριστείδης τὰς πληροφορίας του περὶ ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χω-